Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

28 май 2020 година*

„Марка на Европейския съюз — Производство по възражение — Заявка за фигуративна марка на Европейския съюз „AUREA BIOLABS“ — По-ранна словна марка на Европейския съюз „AUREA“ — Относително основание за отказ — Вероятност от объркване — Сходство на стоките — Член 8, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕС) 2017/1001 — Коригиране на решение на апелативния състав — Член 102 от Регламент 2017/1001“

По дела T-724/18 и T-184/19

Aurea Biolabs Pte Ltd, установено в Кочин (Индия), за което се явяват B. Brandreth, QC, и L. Oommen, solicitor,

жалбоподател,

срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), за която се явяват K. Kompari, H. O'Neill и V. Ruzek, в качеството на представители,

ответник,

като друга страна в производството пред апелативния състав на EUIPO, встъпила в производството пред Общия съд, е

Avizel SA, установено в Люксембург (Люксембург), за което се явяват C. De Keersmaeker и W.-J. Cosemans, avocats,

с предмет, по дело T-724/18, жалба срещу решението на втори апелативен състав на EUIPO от 11 септември 2018 г., постановено в производство по възражение със страни Avizel и Aurea Biolabs (преписка R 814/2018-2), а по дело T-184/19 — жалба срещу решението на втори апелативен състав на EUIPO от 29 януари 2019 г. (преписка R 814/2018-2 (CORR) за коригиране на решението от 11 септември 2018 г.

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: S. Gervasoni (докладчик), председател, R. Frendo и J. Martín y Pérez de Nanclares, съдии,

секретар: A. Juhász-Tóth, администратор,

предвид жалбите, подадени в секретариата на Общия съд на 7 декември 2018 г. (дело T-724/18) и на 27 март 2019 г. (дело T-184/19),

* Език на производството: английски.

предвид възражението за недопустимост, предявено от EUIPO и подадено в секретариата на Общия съд на 28 май 2019 г., по дело T-184/19,

предвид писменото становище, подадено в секретариата на Общия съд на 28 юни 2019 г., относно възражението за недопустимост,

предвид определението от 11 юли 2019 г. по дело T-184/19, възражението за недопустимост да се разгледа едновременно с разглеждането на делото по същество,

предвид писмените отговори на EUIPO, подадени в секретариата на Общия съд на 18 март 2019 г. (дело T-724/18) и на 24 септември 2019 г. (дело T-184/19),

предвид писмените отговори на встъпилата страна, подадени в секретариата на Общия съд на 14 март 2019 г. (дело T-724/18) и на 3 юни 2019 г. (дело T-184/19),

предвид промяната в съставите на Общия съд,

предвид решението от 12 ноември 2019 г. за съединяване на дела T-724/18 и T-184/19 за целите на устната фаза на производството,

след проведеното на 22 януари 2020 г. съдебно заседание и изразените по време на него становища на страните относно евентуалното съединяване на делата T-724/18 и T-184/19 за целите на решението,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелствата по спора

1 На 19 септември 2016 г. жалбоподателят Aurea Biolabs Pte Ltd подава заявка за регистрация на марка на Европейския съюз до Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) на основание на Регламент (ЕО) №°207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1), изменен (заменен с Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 154, 2017 г., стр. 1).

2 Марката, за която се иска регистрация, представлява следния фигуративен знак:

3 Стоките, за които се иска регистрация, са от клас 5 по смисъла на Ницката спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни

1957 г., ревизирана и изменена, и отговарят на следното описание: „Хранителни добавки; диетични и хранителни добавки; хранителни добавки под формата на напитки; хранително обогатени напитки за диетична употреба; диетични и хранителни добавки, а именно функционални храни, използвани като хранителни или диетични добавки; витаминни и минерални добавки“.

4 На 30 януари 2017 г. встъпилата страна Avizel SA предявява възражение на основание член 41 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 46 от Регламент 2017/1001) срещу регистрацията на заявената за посочените в точка 3 по-горе стоки марка.

5 Възражението е основано на по-ранната словна марка на Европейския съюз „AUREA“, регистрирана на 12 март 2015 г. под номер 13493432.

6 По-ранната марка е регистрирана за стоки, които са от класове 3 и 5 и отговарят за всеки от класовете на следното описание:

– клас 3: „Сапуни; етерични масла; козметични средства, с изключение на парфюми и тоалетни води; лосиони за коса“;

– клас 5: „Кремове за медицинска употреба; кремове за бебета [за медицинска употреба]; кремове за тяло за медицинска употреба; кремове за ръце за медицинска употреба; кремове за лице за медицинска употреба; кремове за устни за медицинска употреба; кремове за крака за медицинска употреба; медицински кремове за кожа; медицински кремове за защита на кожата; кремове за грижа за кожата за медицинска употреба“.

7 Възражението е повдигнато на основание член 8, параграф 1, буква б) от Регламент №°207/2009 (понастоящем член 8, параграф 1, буква б) от Регламент 2017/1001).

8 На 6 март 2018 г. отделът по споровете уважава възражението, с мотива че съществува вероятност от объркване, и отхвърля заявката за регистрация.

9 На 3 май 2018 г. жалбоподателят подава жалба пред EUIPO срещу решението на отдела по споровете на основание членове 66—71 от Регламент 2017/1001.

10 Жалбата му е отхвърлена с решение от 11 септември 2018 г. на втори апелативен състав на EUIPO (наричано по-нататък „обжалваното решение“). В това решение по-специално се приема, че за целите на преценката на вероятността от объркване съответната територия е тази на Европейския съюз, а съответни потребители са както специалисти в областта на медицината, така и масови потребители в качеството на крайни потребители, които проявяват висока степен на внимание (точки 17—24 от обжалваното решение). По-нататък апелативният състав установява, че обхванатите от конфликтните марки стоки от клас 5 са поне в ниска степен сходни и с оглед на това заключава, че не е необходимо да преценява дали е налице сходство между посочените в заявката за регистрация стоки и обхванатите от по-ранната марка стоки от клас 3 (т. 25—38 от обжалваното решение). При сравняването на знаците апелативният състав констатира поне средна степен на визуално сходство, поне средна и дори висока степен на фонетично сходство, а за част от съответните потребители — поне ниска степен на концептуално сходство (т. 39—78 от обжалваното решение). В цялостната си преценка относно вероятността от объркване апелативният състав по-специално, от една страна, припомня, че съгласно съдебната практика, която се отнася до взаимозависимостта на релевантните за такава преценка фактори, ако съответните стоки са идентични, то за да се избегне вероятност от объркване, знаците трябва да се различават във висока степен, и от друга страна, посочва, че счита разглежданите в случая стоки за идентични (т. 80 от обжалваното решение). В заключение от цялостната си преценка апелативният състав потвърждава позицията на отдела по споровете, че в случая съществува вероятност от объркване (т. 92 от обжалваното решение).

11 С решение от 29 януари 2019 г. (наричано по-нататък „решението за коригиране“) втори апелативен състав на основание „правило 53 от EUTMIR“ изменя обжалваното решение, като заличава точка 80 от него.

Искания на страните

12 Жалбоподателят иска от Общия съд:

– по дело T-724/18, да отмени обжалваното решение, а по дело T-184/19 — да отмени решението за коригиране,

– да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски по дела T-724/18 и T-184/19, а по дело T-724/18 — да осъди и встъпилата страна да заплати съдебните разноски.

13 EUIPO иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата по дело T-724/18 като неоснователна,

– да отхвърли жалбата по дело T-184/19 като недопустима и, при условията на евентуалност, като неоснователна,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски по дела T-724/18 и T-184/19.

14 Встъпилата страна иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбите по дела T-724/18 и T-184/19,

– да осъди жалбоподателя да заплати направените по тези дела съдебни разноски.

От правна страна

15 Тъй като решението за коригиране заличава една от точките от обжалваното решение, чиито съображения са оспорени с жалбата по дело T-724/18, на първо място следва да се разгледа законосъобразността на решението за коригиране, оспорено с жалбата по дело T-184/19.

По жалбата по дело T-184/19

16 В жалбата по дело T-184/19 жалбоподателят излага три основания за искането си за отмяна на решението за коригиране. Първо, правното основание на това решение, а именно „правило 53 от EUTMIR“, било неправилно. Второ, с оглед на условията, предвидени в приложимата правна разпоредба, а именно в член 102 от Регламент 2017/1001, разглежданата грешка не подлежала на коригиране. Трето, апелативният състав нарушил правото на жалбоподателя да бъде изслушан, тъй като не му предоставил възможност да изрази становище нито по приложимата разпоредба, нито по предвижданата корекция.

17 Действително може да се констатира, че формалното основание на решението за коригиране е „правило 53 от EUTMIR“ (т. 5 от решението за коригиране). Тъй като правило 53 има само в Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, 1995 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189), следва да се приеме, че както

твърди в писмения си отговор и EUIPO, решението за коригиране е прието на основание правило 53 от Регламент № 2868/95, дори и съкращението „EUTMIR“ да не съответства на последния регламент.

18 Както правилно изтъква жалбоподателят, правило 53 от Регламент № 2868/95 не е в сила, считано от 1 октомври 2017 г. След тази дата уредбата относно коригирането на решения на EUIPO се съдържа в член 102 от Регламент 2017/1001.

19 Приложима за коригирането на решение е разпоредбата, която е в сила към датата на приемане на решението за коригиране (вж. в този смисъл, по отношение на решение за отмяна, решение от 21 февруари 2018 г., Repower/EUIPO — repowermap.org (REPOWER), T-727/16, EU:T:2018:88, т. 19—29; по аналогия вж. също, по отношение на коригирането, предвидено в Процедурния правилник на Общия съд, определение от 21юли 2015 г., Tomana и др./Съвет и Комисия, T-190/12 REC, непубликувано, EU:T:2015:572, т. 3 и 4), или в случая член 102 от Регламент 2017/1001, който е в сила към датата на приемане на решението за коригиране, а именно 29 януари 2019 г. Всъщност съгласно постоянната съдебна практика разпоредбата, която представлява правно основание на даден акт и оправомощава съответната институция на Съюза да приеме този акт, трябва да бъде в сила към момента на приемането на акта, като процесуалните норми по общо правило се считат за приложими от момента на влизането си в сила (вж. решение от 29 март 2011 г., ThyssenKrupp Nirosta/Комисия, C-352/09 P, EU:C:2011:191, т. 88 и цитираната съдебна практика).

20 При все това обаче грешката, която жалбоподателят валидно твърди с първото си основание и за която впрочем в писмения си отговор EUIPO признава, че е допуснала, не би могла да доведе до отмяна на решението за коригиране, ако в случая са били спазени предвидените в член 102 от Регламент 2017/1001 условия за коригиране на решения на апелативните състави. Всъщност грешката при избора на правното основание води до отмяната на съответния акт единствено когато може да има последици по отношение на неговото съдържание (вж. решение от 18 октомври 2011 г., Reisenthel/СХВП — Dynamic Promotion (Щайги и кошове), T-53/10, EU:T:2011:601, т. 41 и цитираната съдебна практика).

21 С второто си основание жалбоподателят твърди, че в случая не са изпълнени предвидените в член 102 от Регламент 2017/1001 условия за коригиране на решения на EUIPO. Той по-специално счита, че посочената разпоредба не е приложима за „явни грешки“, които, както в случая, се отнасят до правното основание на решението за коригиране (т. 5 и 6 от това решение), тъй като за тези грешки се отнася уреждащият отмяната на решения на EUIPO член 103 от Регламент 2017/1001.

22 От текстовете на членове 102 и 103 от Регламент 2017/1001 действително следва, че само член 103 се отнася до „явни грешки“, тъй като член 102 споменава единствено „явни пропуски“.

23 Член 102 от Регламент 2017/1001 е озаглавен „Коригиране на грешки и явни пропуски“ и в параграф 1 предвижда:

„1. [EUIPO] коригира всички езикови грешки или грешки в транскрипцията и явни пропуски в своите решения или технически грешки, допуснати по нейна вина при регистрирането на марка на ЕС или публикуването на нейната регистрация по своя инициатива или по искане на страна по производството“.

24 Член 103 от Регламент 2017/1001 пък е озаглавен „Отмяна на решения“ и в параграф 1 предвижда:

„1. Когато [EUIPO] е извършила вписване в регистъра или е взела решение, което съдържа явна грешка по вина на Службата, тя прави нужното вписването да бъде заличено или решението да бъде отменено. […]“.

25 Следва да се уточни, че в предишните си редакции разпоредбите са предвиждали коригиране и отмяна на решения на EUIPO съответно при „явна грешка“ (правило 53 от Регламент № 2868/95) и при „явна процедурна грешка“ (член 80 от Регламент № 207/2009).

26 От съдебната практика, в която се тълкуват последните разпоредби, следва, че предвид значението на задължителния характер на окончателно решение, прието от компетентен орган, и при спазване на принципа на правната сигурност правилото, позволяващо по изключение да се направят последващи изменения в подобно решение посредством коригиране или отмяна, следва да се тълкува стриктно и поради това като отнасящо се само до явните грешки (вж. в този смисъл решения от 9 септември 2011 г., dm-drogerie markt/СХВП — Distribuciones Mylar (dm), T-36/09, EU:T:2011:449, т. 73, 76 и 78 и, що се отнася само до корекциите, от 14 декември 2006 г., Gagliardi/СХВП — Norma Lebensmittelfilialbetrieb (MANŪ MANU MANU), T-392/04, непубликувано, EU:T:2006:400, т. 55).

27 От цитираната в точка 26 по-горе съдебна практика обаче следва, че основание за коригиране или за отмяна могат да бъдат различни типове грешки, тъй като процедурите по коригиране и по отмяна са различни.

28 Всъщност процедурата по коригиране не предполага заличаване от правния мир на коригираното решение, а води единствено до поправяне на съдържащите се в него грешки с решение за коригиране. Процедурата по отмяна обаче води до заличаване от правния мир на съдържащото грешка решение и предполага връщане на етапа на разглеждане от съответния отдел на EUIPO преди приемането му, като в самото решение за отмяна откритата грешка не се поправя.

29 В този смисъл на коригиране подлежат само формални явни грешки, които не се отнасят до обхвата и съществото на приетото решение, а единствено до формата му (решение от 14 декември 2006 г., „MANŪ MANU MANU“, T-392/04, непубликувано, EU:T:2006:400, т. 55). Такива са грешките, които са толкова очевидни, че не е възможно да се има предвид нещо различно от текста след поправката (вж. в този смисъл решение от 9 септември 2011 г., „dm“, T-36/09, EU:T:2011:449, т. 73 и 75), и които не налагат обявяване за нищожно или отмяна на опороченото от тях решение (вж. в този смисъл решение от 15 март 2011 г., Ifemy's/СХВП — Dada & Co Kids (Dada & Co. kids), T-50/09, EU:T:2011:90, т. 32) и изслушване на страните.

30 Представляват обаче основание за приемане на решение за отмяна грешките, които не допускат съответното решение да остане в сила, без да бъде отново разгледано от приелия го отдел. Такива са грешките, свързани с разпределението на разноските по производството (вж. в този смисъл решение от 1 юли 2009 г., Okalux/СХВП — Messe Düsseldorf (OKATECH), T-419/07, EU:T:2009:238, т. 33 и 40), с правото на изслушване (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 18 октомври 2011 г., Cageots и paniers, T-53/10, EU:T:2011:601, т. 37—39) или със задължението за мотивиране (вж. в този смисъл решение от 31 октомври 2019 г., Repower/EUIPO, C-281/18 P, EU:C:2019:916, т. 34).

31 Промяната в текста на релевантните за разглежданото дело разпоредби не засяга разликата — която съдебната практика относно действащите преди разпоредби, посочена в точки 29 и 30 по-горе, уточнява — между случаите на коригиране и случаите на отмяна.

32 Всъщност, както потвърждава EUIPO по време на съдебното заседание, разликата между грешките, които могат да послужат като основание за коригиране, и грешките, които могат да послужат като основание за отмяна, се запазва, като замяната на израза „явна грешка“ с „явен пропуск“ в член 102 от Регламент 2017/1001 се обяснява именно с необходимостта от запазване на разликата с грешките по член 103 от Регламент 2017/1001, наричани вече „явна грешка“, а не както преди „явна процедурна грешка“. Като се има предвид обаче, че в текста на член 102 от Регламент 2017/1001 на повечето езици (и по-специално „oversights“ на английски, „Versehen“ на немски, „sviste“ на италиански или „equivocaciones“ на испански език) се използва „пропуски“, което е по-широко понятие от „грешки“, трябва да се признае, че EUIPO може да продължи да поправя някои грешки на основание член 102 от Регламент 2017/1001, а не посредством уредената в член 103 от Регламент 2017/1001 процедура по отмяна. По отношение на грешките, които могат да се коригират на основание член 102 от Регламент 2017/1001, съдебната практика по тълкуване на тази нова разпоредба (вж. в този смисъл решения от 24 октомври 2019 г., ZPC Flis/EUIPO — Aldi Einkauf (FLIS Happy Moreno choco), T-708/18, непубликувано, EU:T:2019:762, т. 38—41 и от 24 октомври 2019 г., ZPC Flis/EUIPO — Aldi Einkauf (Happy Moreno choco), T-498/18, EU:T:2019:763, т. 37—40) приема, че коригиране е изключено в случаите, когато приетото решение е опорочено по същество, като например когато списъкът на обхванатите от по-ранната марка стоки предполага нова преценка за наличие на вероятност от объркване.

33 Следователно констатирана грешка в решение може да се коригира на основание член 102 от Регламент 2017/1001, когато става въпрос за неуместна част от иначе последователно и непротиворечиво решение и когато грешката явно е следствие от пропуск или лапсус, който трябва да се коригира в съответния смисъл, тъй като не е възможно да се има предвид нещо различно от текста след поправката.

34 В случая корекцията се изразява в заличаване на една от точките на обжалваното решение — точка 80, тъй като според EUIPO тя е очевидно неточна. Посочената точка погрешно припомняла направен по-горе в текста на обжалваното решение извод на апелативния състав. В точки 31—36 от обжалваното решение апелативният състав ясно приел, че разглежданите стоки са поне в ниска степен сходни, така че констатацията в точка 80 от обжалваното решение, че стоките са идентични, очевидно била плод на невнимание.

35 В това отношение, като се има предвид изложеното (вж. т. 32 и 33 по-горе), следва да се приеме, че обстоятелството, че корекцията в случая се изразява не в добавяне на пропусната точка, а в заличаване на точка от обжалваното решение, не позволява само по себе си да се направи изводът, че споменатото коригиране е в нарушение на член 102 от Регламент 2017/1001.

36 Следва впрочем да се приеме, че противоречието — което съществува между анализа на сходството на разглежданите стоки, довел до установяване на поне ниска степен на сходство (т. 6, 31, 36 и 38 от обжалваното решение), и припомнянето, направено в контекста на цялостния анализ на вероятността от объркване, че резултатът от сравняването на споменатите стоки е основан на констатация за идентичност (т. 80 от обжалваното решение), и което е разрешено чрез заличаване на това припомняне — може да бъде само в този смисъл.

37 Всъщност от последното изречение на заличената точка от обжалваното решение, и по-специално от израза „[з]а спорните стоки беше установено“, следва, че споменатата точка има за цел да припомни извършен преди това сравнителен анализ. Ето защо, когато се прави в хода на цялостна преценка на вероятността от объркване и тази преценка предполага да се отчетат различни фактори, сред които и сходството на съответните стоки (решение от 14 декември 2006 г., Mast-Jägermeister/СХВП — Licorera Zacapaneca (VENADO avec cadre и др.), T-81/03, T-82/03 и T-103/03, EU:T:2006:397, т. 74; по аналогия вж. също решение от 29 септември 1998 г., Canon, C-39/97, EU:C:1998:442, т. 17), припомнянето на резултата от извършения преди това анализ задължително трябва да съответства на този анализ и да сочи наличие на поне ниска степен на сходство, а не на идентичност на разглежданите стоки.

Допуснатата грешка очевидно може да се коригира само в смисъла на действително направения от апелативния състав анализ, а именно че стоките са сходни, а не че са идентични (вж. в този смисъл решение от 9 септември 2011 г., „dm“, T-36/09, EU:T:2011:449, т. 75).

38 Впрочем очевидността на тази грешка се засилва от обстоятелството, че в следващите точки на цялостния анализ на вероятността от объркване апелативният състав не прилага припомнената също в точка 80 от обжалваното решение съдебна практика относно преценката на вероятността от объркване при идентичност на стоки. За това свидетелства и точка 91 от обжалваното решение, в която апелативният състав посочва, че съгласно преценката на сходството, извършена в точки 31—38, и по-специално в точки 32 и 33 от обжалваното решение, разглежданите стоки са взаимнодопълващи се.

39 В този смисъл заличаването на точка 80 от обжалваното решение очевидно се е налагало и следователно може да се квалифицира като валидно коригиране на грешка на основание член 102 от Регламент 2017/1001.

40 Поради това впрочем апелативният състав не може да бъде обвиняван — както в третото основание на жалбата — че не е изслушал жалбоподателя, преди да приеме решението за коригиране. Всъщност за разлика от член 103 от Регламент 2017/1001, който се отнася до процедурата по отмяна и който предвижда изслушване на страните преди приемане на решение за отмяна, член 102 от същия регламент не изисква изслушване на страните в процедурата пред апелативния състав преди коригирането. Освен това Регламент 2017/1001 предвижда изискване за изслушване на страните само в някои специфични разпоредби и член 94, параграф 1, второ изречение от същия регламент — който закрепва общия принцип на защита в рамките на правото на марките на Европейския съюз — в случая не е приложим. Валидно извършеното в случая коригиране не променя по същество обжалваното решение (вж. т. 29 и 32 по-горе) и не обосновава следователно необходимост от предварително изслушване на жалбоподателя.

41 Поради същия мотив за липса на засягане по същество на обжалваното решение трябва да се отхвърли и твърдението за засягане на справедливостта поради изменение на материалното съдържание на обжалваното решение в момент, към който срещу него вече е подадена жалба.

42 Видно от изложеното, няма основание да се приеме, че погрешното позоваване на „правило 53 от EUTMIR“, вместо на член 102 от Регламент 2017/1001, може да засегне съдържанието на решението за коригиране. При тези обстоятелства отмяната на това решение на основание на такава грешка би била лишена от каквото и да било полезно действие, тъй като след нея апелативният състав би приел решение при същите условия и въз основа на същите съображения като отменения решение.

43 Ето защо следва да се заключи, че грешката на апелативния състав в посоченото правно основание не обосновава отмяна на решението за коригиране. Жалбата по дело T-184/19 трябва следователно да се отхвърли като неоснователна, без да се разглежда възражението за недопустимост, повдигнато срещу нея от EUIPO.

По жалбата по дело T-724/18

44 В жалбата по дело T-724/18 жалбоподателят е посочил само едно основание в подкрепа на искането си за отмяна на обжалваното решение, а именно нарушение на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент 2017/1001.

45 Тъй като исканията за отмяна на решението за коригиране (вж. т. 43 по-горе) са отхвърлени, следва да се разгледа законосъобразността на решението след коригирането му. Твърдението за нарушение, изтъкнато в подкрепа на единственото основание и насочено срещу заличената с решението за коригиране точка 80 от обжалваното решение, трябва при всички обстоятелства да се отхвърли, без да се разглежда неговата основателност.

46 Съгласно член 8, параграф 1, буква б) от Регламент 2017/1001 при възражение на притежателя на по-ранна марка се отказва регистрация на заявената марка, когато поради своята идентичност или сходство с по-ранната марка и поради идентичността или сходството на стоките или услугите, които двете марки обозначават, съществува вероятност от объркване в съзнанието на хората на територията, на която е защитена по-ранната марка. Член 8, параграф 2, буква а), подточка i) от Регламент 2017/1001 пък предвижда, че „по-ранна марка“ означава марки на Европейския съюз, чиято дата на подаване на заявката е по-ранна от тази на подаване на заявката за регистрация на марката на Европейския съюз.

47 Съгласно постоянната съдебна практика вероятността от объркване представлява риск потребителите да повярват, че съответните стоки или услуги произхождат от едно и също предприятие или евентуално от икономически свързани предприятия. Същата съдебна практика приема, че вероятността от объркване трябва да се преценява общо според възприемането на разглежданите знаци, стоки или услуги от съответните потребители, като се вземат предвид всички фактори, които характеризират конкретния случай, и по-конкретно взаимозависимостта между сходството на знаците и сходството на обозначените с тях стоки или услуги (вж. решение от 9 юли 2003 г., Laboratorios RTB/СХВП — Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), T-162/01, EU:T:2003:199, т. 30—33 и цитираната съдебна практика).

48 За целите на прилагането на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент 2017/1001 вероятността от объркване предполага както идентичност или сходство между конфликтните марки, така и идентичност или сходство между обозначените с тях стоки или услуги. Става въпрос за кумулативни предпоставки (вж. решение от 22 януари 2009 г., Commercy/СХВП — easyGroup IP Licensing (easyHotel), T-316/07, EU:T:2009:14, т. 42 и цитираната съдебна практика).

49 Възприемането на марките, което средният потребител има за съответните стоки или услуги, играе решаваща роля в цялостната преценка на тази вероятност от объркване (вж. решение от 12 юни 2007 г., СХВП/Shaker, C-334/05 P, EU:C:2007:333, т. 35 и цитираната съдебна практика).

50 В случая жалбоподателят не оспорва съображението на апелативния състав, че съответните потребители са специалисти в областта на медицината и пациенти в качеството на крайни потребители, които проявяват висока степен на внимание (т. 19—21 от обжалваното решение). Това съображение трябва да бъде потвърдено, като се има предвид по-специално естеството на разглежданите стоки (вж. в този смисъл решение от 15 декември 2009 г., Trubion Pharmaceuticals/СХВП — Merck (TRUBION), T-412/08, непубликувано, EU:T:2009:507, т. 28 и цитираната съдебна практика).

51 Жалбоподателят не оспорва и определението за релевантна територия, което в случая апелативният състав възприема за целите на преценката на вероятността от объркване (т. 20—24 от обжалваното решение), а именно територията на Съюза, като следва да се припомни, че е достатъчно наличието на относително основание за отказ в една част от Съюза (вж. в този смисъл решение от 14 декември 2006 г., „VENADO avec cadre и др.“, T-81/03, T-82/03 и T-103/03, EU:T:2006:397, т. 76 и цитираната съдебна практика).

52 Жалбоподателят обаче оспорва преценката на апелативния състав относно сходството на обхванатите от конфликтните марки стоки.

53 В това отношение следва да се припомни, че в частта от обжалваното решение, която се отнася до сравняването на стоките (т. 25—38 от споменатото решение), апелативният състав приема, че обхванатите от конфликтните марки стоки от клас 5 са поне в ниска степен сходни (т. 31, 36 и 38 от обжалваното решение). Като основание за това апелативният състав изтъква обстоятелството, че разглежданите стоки имат сходно предназначение и често се купуват в аптеките, както и възможната им взаимнодопълняемост. Със съответните стоки се преследвала сходна цел, а именно за подобряване на силуета или външния вид или във всички случаи за поддържане на здраво тяло (т. 32—34 от обжалваното решение). Апелативният състав освен това подчертава, че разликите в приложението или терапевтичните показания на стоките не са достатъчни за изключване на всяко сходство между споменатите стоки (т. 35 от обжалваното решение).

54 Следва също да се припомни, че съгласно съдебната практика, за да се прецени сходството между разглежданите стоки или услуги, следва да се вземат предвид всички релевантни фактори, които характеризират връзката между тези стоки или услуги. Посочените фактори включват по-специално тяхното естество, предназначение и употреба, както и техния конкурентен или допълващ характер. Могат да бъдат отчетени и други фактори, като например дистрибуторските канали на съответните стоки (вж. решение от 11 юли 2007 г., El Corte Inglés/СХВП — Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), T-443/05, EU:T:2007:219, т. 37 и цитираната съдебна практика).

55 В случая апелативният състав излага по същество три фактора за сходство между обхванатите от конфликтните марки стоки, а именно, първо, общото им предназначение за подобряване на силуета или външния вид или във всички случаи за поддържане на здраво тяло, второ, взаимнодопълняемостта им, и трето, обстоятелството, че често се купуват в аптеките.

56 Жалбоподателят не оспорва последния фактор за сходство, свързан с дистрибуторските канали. Оспорва обаче другите два избрани фактора за сходство с оглед както на направената им преценка, така и на годността им като цяло да обосноват, разглеждани заедно с фактора за дистрибуторските канали, сходство между разглежданите стоки, имайки предвид по-специално разликите в естеството, терапевтичните показания и начина на приложение на споменатите стоки.

57 Жалбоподателят твърди, първо, че апелативният състав е отдал прекалено голямо значение на предназначението на разглежданите стоки, което освен това погрешно е анализирал твърде абстрактно.

58 В това отношение най-напред следва да се отбележи че жалбоподателят не оспорва самия факт, че с обхванатите от заявената марка хранителни, диетични и витаминни добавки се преследва същата цел като с обозначените с по-ранната марка кремове за медицинска употреба — подобряване на силуета или външния вид на тялото или във всички случаи поддържане на здраво тяло (т. 32 от обжалваното решение).

59 По-нататък, следва да се констатира, че лечението на здравословни проблеми — което е по-малко ограничено понятие, отколкото посоченото в точка 58 по-горе предназначение — се приема за обща цел или предназначение и може валидно да се вземе предвид при преценката на сходството на стоки от клас 5 (вж. в този смисъл решения от 17 октомври 2006 г., Armour Pharmaceutical/СХВП — Teva Pharmaceutical Industries (GALZIN), T-483/04, EU:T:2006:323, т. 70 и от 2 декември 2014 г., Boehringer Ingelheim Pharma/СХВП — Nepentes Pharma (Momarid), T-75/13, непубликувано, EU:T:2014:1017, т. 58 и 59).

60 Освен това, дори да се приеме, че съдебната практика, която се отнася за спецификата на лекарствените продукти и за решаващото значение на отчитането на посоченото в терапевтичните показания конкретно предназначение и която впрочем апелативният състав

припомня (т. 28 от обжалваното решение), е приложима в случая, макар според жалбоподателя обхванатите от заявената марка стоки да не са фармацевтични продукти, тя не би могла да постави под въпрос констатираната поне ниска степен на сходство на разглежданите стоки, тъй като другите фактори на сходство са налице.

61 В посочената съдебна практика действително се приема, че за целите на правилната преценка на сходството между лекарствени продукти — които представляват много обширна категория и към които могат се числят различни стоки — следва да се вземат предвид посочените в терапевтичните показания на съответния продукт цел и конкретно предназначение (вж. в този смисъл решение от 15 декември 2010 г., Novartis/СХВП — Sanochemia Pharmazeutika (TOLPOSAN), T-331/09, EU:T:2010:520, т. 35—37 и цитираната съдебна практика).

62 При все това обаче разлика, свързана с терапевтично показание или със специално предназначение на стоките, не е достатъчна, за да възпрепятства констатирането на тяхното сходство, и допуска валидно да се обоснове констатация за поне ниска степен на сходство, ако са изпълнени другите фактори за сходство (вж. в този смисъл решения от 17 октомври 2006 г., „GALZIN“, T-483/04, EU:T:2006:323, т. 70 и 71, от 11 ноември 2009 г., Bayer Healthcare/СХВП — Uriach-Aquilea OTC (CITRACAL), T-277/08, непубликувано, EU:T:2009:433, т. 44 и 45 и от 2 декември 2014 г., „Momarid“, T-75/13, непубликувано, EU:T:2014:1017, т. 66).

63 Това важи в още по-голяма степен в случая и апелативният състав не е допуснал грешка, като е приел, че голяма част от специфичните предназначения на обхванатите от конфликтните марки стоки съвпадат.

64 Всъщност, най-напред, апелативният състав правилно отбелязва, без жалбоподателят да оспори това, че съдържащите бетакаротен добавки се приемат преди излагане на слънце, за да подготвят кожата и да я защитят от причиняваното от ултравиолетовите лъчи стареене, като подпомагат, също както и слънчезащитните кремове, здравословното придобиване на тен (т. 32 от обжалваното решение). В този смисъл апелативният състав по същество установява, че защитата и подобряването на външния вид на кожата при излагане на слънце е съвпадащо за обхванатите от конфликтните марки стоки специфично приложение.

65 По-нататък, апелативният състав отбелязва, без жалбоподателят да оспори това, че целта за закупуване от потребителите на някои от обозначените с по-ранната марка кремове и на някои от обхванатите от заявената марка витаминни добавки е премахване или намаляване на целулита (т. 32 от обжалваното решение) и че следователно тези стоки имат една и съща специфична цел.

66 Всъщност според жалбоподателя твърдението, че обхванатите от заявената марка витаминни добавки могат да помогнат за намаляване или премахване на една от основните причини на целулита, а именно задържането на вода, било неточно и недоказано. Видно обаче от самия текст на обжалваното решение, апелативният състав приема, че купуването на витаминни добавки с такава цел е общоизвестен факт и че няма нужда от доказване (вж. в този смисъл решение от 16 февруари 2017 г., Antrax It/EUIPO — Vasco Group (Термосифони за радиатори), T-828/14 и T-829/14, EU:T:2017:87, т. 90 и цитираната съдебна практика), както и че жалбоподателят може да оспори този факт и да докаже, че апелативният състав неправилно го е квалифицирал като общоизвестен (вж. в този смисъл решения от 7 декември 2012 г., A. Loacker/СХВП — Editrice Quadratum (QUADRATUM), T-42/09, непубликувано, EU:T:2012:658, т. 73 и от 23 януари 2014 г., Sunrider/СХВП — Nannerl (SUN FRESH), T-221/12, непубликувано, EU:T:2014:25, т. 77).

67 В случая обаче жалбоподателят не оспорва самия факт, че с някои витаминни добавки се преследва цел за борба с целулита, а научната обоснованост на действието на тези добавки по отношение на задържането на вода и целулита, като освен това не излага съображения в своя

подкрепа. Следва също да се отбележи, че статии, които са публикувани на специализирани уебсайтове в областта на здравето и благосъстоянието и които са представени в приложение към писмения отговор на встъпилата страна, препоръчват прием на някои витамини с цел намаляване на целулита и в този смисъл доказват, че с витаминните добавки би могла да се преследва и такава цел. Обратно на твърдяното от жалбоподателя по време на съдебното заседание, тези статии не могат да се отхвърлят като недопустими, тъй като са представени в хода на настоящото производство с цел да подкрепят верността на общоизвестен факт, който EUIPO е взела предвид (вж. в този смисъл решение от 10 ноември 2011 г., LG Electronics/СХВП, C-88/11 P, непубликувано, EU:C:2011:727, т. 29).

68 Накрая, апелативният състав с основание отбелязва, че обхванатите от заявената марка стоки, и по-специално витаминните добавки са за възстановяване или запазване на добрия външен вид и за блестящ тен (т. 32 от обжалваното решение), а обхванатите от по-ранната марка кремове са за предотвратяване на възпаления, зачервявания и небезобидни пъпки по кожата на ползващото ги лице (т. 34 от обжалваното решение), така че разглежданите стоки преследват обща цел за грижа за кожата и нейната красота. В този смисъл, обратно на впечатлението, което оставя жалбоподателят, изводът относно споменатата цел не е направен въз основа единствено на кремовете от по-ранната марка, а и на двата типа обхванати от конфликтните марки стоки. Впрочем, обратно на твърдяното от жалбоподателя, апелативният състав в случая установява, освен общото предназначение, припомнено в точка 58 по-горе, и редица специфични предназначения, като всяко от разглежданите специфични предназначения не трябва да се отнася за всички обхванати от заявената марка стоки, за да се установи поне ниска степен на сходство между тези стоки и стоките, обхванати от по-ранната марка. В този смисъл не е от значение, че обозначените в заявката за регистрация на марката „хранително обогатени напитки за диетична употреба“ нямат за цел да намалят възпаленията на кожата.

69 Второ, жалбоподателят упреква апелативния състав, че приел съответните стоки за взаимодопълващи се, докато едните не били нито необходими, нито важни за използването на другите, както и че в цялостния си анализ на вероятността от объркване обърнал твърде голямо внимание на преценката дали стоките са взаимодопълващи се (т. 33 и 91 от обжалваното решение).

70 Съгласно съдебната практика взаимнодопълващи се са стоките, между които съществува тясна връзка, в смисъл че едната е необходима или важна за използването на другата, дотолкова че потребителите може да помислят, че отговорността за тези стоки се носи от едно и също предприятие (решения от 1 март 2005 г., Sergio Rossi/СХВП — Sissi Rossi (SISSI ROSSI), T-169/03, EU:T:2005:72, т. 60 и от 22 януари 2009 г., „easyHotel“, T-316/07, EU:T:2009:14, т. 57).

71 При прилагане на установената от съдебната практика дефиниция за посочения в точка 70 по-горе фактор за взаимно допълване трябва наистина да се приеме, че обхванатите от заявената марка хранителни, диетични и витаминни добавки и обхванатите от по-ранната марка кремове не са взаимнодопълващи се, тъй като едните не са необходими или важни за използването на другите.

72 Съгласно съдебната практика обаче, дори когато не се установи такава степен на взаимнодопълняемост, обстоятелството, че стоките могат да се използват заедно, би могло да се вземе предвид при преценката на тяхното сходство, но с уточнението, че възможността за съвместно използване не се счита за свидетелство за взаимнодопълняемост на разглежданите стоки, а като цяло се приема като показателна за свързания със съответните потребители фактор за сходство или като подкрепяща отнасящия се до разликата между стоките фактор (вж. в този смисъл решения от 10 септември 2008 г., Boston Scientific/СХВП — Terumo (CAPIO), T-325/06, непубликувано, EU:T:2008:338, т. 83—85 и от 15 декември 2009 г., „TRUBION“, T-412/08, непубликувано, EU:T:2009:507, т. 32).

73 Впрочем апелативният състав посочва, че някои витаминни добавки от заявената марка и някои от слънцезащитните кремове от по-ранната марка взаимно се допълват, именно в контекста на съображенията си относно разликата между разглежданите стоки (т. 32 от обжалваното решение), а установява като цяло наличие на възможност за взаимнодопълняемост на обхванатите от конфликтните марки стоки във връзка с констатацията си за продажба на съответните стоки в аптеките (т. 33 от обжалваното решение).

74 Ето защо посочената в точка 91 от обжалваното решение „взаимнодопълняемост на стоките“ следва да се разбира също и в този общ смисъл, тоест като свързана с другите разглеждани фактори за сходство и дори позоваваща се на тях, а не точно в припомнения в точка 70 по-горе смисъл. Всъщност това съображение в заключителната част на анализа относно вероятността от объркване само повтаря вече направената преценка относно сходството на стоките. Ето защо, макар за съжаление по този въпрос да не е използвал по-точна терминология, апелативният състав не може да бъде обвинен, че е отдал твърде голямо значене на критерия за взаимнодопълняемост в точния смисъл на думата и че поради допусната в това отношение грешка е опорочил цялостната си преценка относно вероятността от объркване.

75 С оглед на изложеното апелативният състав правилно приема като фактор за сходство на разглежданите стоки както общото им предназначение, така и множество техни специфични предназначения, възможността за съвместно използване и идентичните им дистрибуторски канали, като последният фактор е в съответствие със съдебната практика (вж. в този смисъл решение от 26 ноември 2015 г., Bionecs/СХВП — Fidia farmaceutici (BIONECS), T-262/14, непубликувано, EU:T:2015:888, т. 31), и впрочем не се оспорва от жалбоподателя (вж. т. 56 по-горе).

76 Трето, жалбоподателят твърди, че въз основа на посочените фактори апелативният състав неправилно е стигнал до извода за сходство на обхванатите от конфликтните марки стоки, като е отдал твърде голямо значение на преследваната с разглежданите стоки цел и като не е отчел в достатъчна степен разликата в естеството и в начина на приложение на споменатите стоки (точки 32 и 35 от обжалваното решение).

77 В това отношение следва да се подчертае, най-напред, че въз основа на всички посочени фактори за сходство апелативният състав стига до извода за наличие не на висока или на средна степен на сходство, а на поне ниска степен на сходство между разглежданите стоки.

78 По-нататък, следва да се отбележи, че в съдебната практика по дела със сходни на разглежданите в случая обстоятелства — общо предназначение на стоките, възможност за съвместно използване и идентични дистрибуторски канали — се приема, че тези фактори са достатъчни за установяването на сходство на съответните стоки (вж. в този смисъл решения от 10 септември 2008 г., „CAPIO“, T-325/06, непубликувано, EU:T:2008:338, т. 87, от 15 декември 2009 г., „TRUBION“, T-412/08, непубликувано, EU:T:2009:507, т. 32 и от 28 септември 2016 г., LLR-G 5/EUIPO — Glycan Finance (SILICIUM ORGANIQUE G5 LLR-G5), T-539/15, непубликувано, EU:T:2016:571, т. 32). Освен това се приема, че разликата в приложението на разглежданите стоки не поставя под въпрос наличието на сходство (вж. в този смисъл решение от 17 ноември 2005 г., Biofarma/СХВП — Bausch & Lomb Pharmaceuticals (ALREX), T-154/03, EU:T:2005:401, т. 50). По-специално в случай на сходни на обхванатите от конфликтните марки стоки, при който става въпрос за хранителни добавки и „лечебни мехлеми“, които могат да се разглеждат и като кремове за медицинска употреба, Общият съд е приел, че съответните стоки са сходни въпреки разликата в приложението им, като мехлемите се прилагат при травми и рани, а хранителните добавки са за вътрешно приложение (вж. в този смисъл решение от 11 ноември 2009 г., „CITRACAL“, T-277/08, непубликувано, EU:T:2009:433, т. 43—45). Противно на това, което жалбоподателят твърди по време на съдебното заседание, релевантността на това решение за преценката на разглеждания случай не се поставя под въпрос от обстоятелството, че то е постановено преди решение от 19 юни 2012 г., Chartered Institute of

Patent Attorneys (C-307/10, EU:C:2012:361), и последвалата съдебна практика. Всъщност в споменатото решение Съдът закрепва изискването стоките или услугите, за които се иска защита, да бъдат посочени достатъчно ясно и точно, но не се произнася по критериите за преценка на сходството на тези стоки или услуги.

79 Накрая, следва да се добави, че твърдяната разлика в естеството на обхванатите от конфликтните марки стоки — а именно че обозначените с по-ранната марка стоки са фармацевтични продукти, тъй като са за „медицинска употреба“, докато обхванатите от заявената марка стоки не са фармацевтични продукти — не може да постави под въпрос изложените по-горе съображения относно сходството между стоките. Всъщност, видно от решения от 10 септември 2008 г., „CAPIO“ (T-325/06, непубликувано, EU:T:2008:338), от 15 декември 2009 г., „TRUBION“ (T-412/08, непубликувано, EU:T:2009:507), и от 28 септември 2016 г., „SILICIUM ORGANIQUE G5 LLR-G5“ (T-539/15, непубликувано, EU:T:2016:571), припомнени в точка 78 по-горе, съответните стоки могат да се считат за сходни въпреки разликата в естеството им. Освен това, макар наистина да се отнася за стоки от едно и също естество, а именно фармацевтични продукти, сходството, констатирано в решение от 11 ноември 2009 г., „CITRACAL“ (T-277/08, непубликувано, EU:T:2009:433), не е определено като с „поне ниска степен“, каквато квалификация би могла да е обоснована в настоящия спор с оглед именно на разликата в естеството, фармацевтично или не, на разглежданите стоки.

80 Следователно, въпреки че апелативният състав е допуснал грешка, като е квалифицирал обхванатите от заявената марка стоки като фармацевтични продукти, неуместно подчертавайки „все по-фармацевтичното“ естество на обозначените с по-ранната марка стоки, такива грешки не биха могли да поставят под въпрос извода на апелативния състав за поне ниска степен на сходство между стоките. Това важи в още по-голяма степен в случая, тъй като, както подчертава встъпилата страна, обикновено някои от съставките, присъщи на естеството на разглежданите стоки, и в частност някои основни активни съставки на хранителните, диетичните и витаминните добавки, както и на кремовете, са идентични.

81 Видно от изложеното, апелативният състав правилно е приел, че обхванатите от конфликтните марки стоки са поне в ниска степен сходни.

82 Следователно направеният от апелативния състав извод за наличие на вероятност от объркване също е правилен.

83 Всъщност съгласно постоянната съдебна практика цялостната преценка на вероятността от объркване предполага известна взаимозависимост между отчетените фактори, и по-специално между сходството на марките и това на посочените стоки или услуги. Затова ниска степен на сходство на посочените стоки или услуги може да се компенсира с висока степен на сходство на марките и обратно (решения от 29 септември 1998 г., Canon, C-39/97, EU:C:1998:442, т. 17 и от 14 декември 2006 г., „VENADO avec cadre и др.“, T-81/03, T-82/03 и T-103/03, EU:T:2006:397, т. 74).

84 В случая обаче, както апелативният състав уместно припомня, дори на проявяващите висока степен на внимание потребители рядко се удава възможност да сравнят пряко различните марки и трябва да се доверяват на несъвършения си спомен за тях (т. 82 от обжалваното решение). Апелативният състав освен това отбелязва, без жалбоподателят да оспори това, че познанията на пациентите, които в случая спадат към съответните потребители, не са същите като тези на работещите в сектора (т. 83 от обжалваното решение). Освен това, тъй като отличителният словен елемент на заявената марка съвпада с единствения словен елемент на по-ранната марка — „aurea“, апелативният състав правилно приема, че съществува поне средна степен на визуално сходство (т. 63 от обжалваното решение), поне средна и дори висока степен на фонетично сходство (т. 68 от обжалваното решение) и поне ниска степен на концептуално сходство за потребителите, които говорят романски език и които биха свързали „aurea“ със

„злато“ или „позлатен“ (т. 73 от обжалваното решение), като жалбоподателят не е оспорил тази преценка. Апелативният състав основателно подчертава и че съответните потребители са изправени пред „както визуално, така и фонетично“ конфликтни марки и въз основа на това стига до извода, че в цялостния анализ на вероятността от объркване трябва да се отдаде по-голямо значение на визуалното и фонетичното сходство (т. 87—89 от обжалваното решение). Накрая, апелативният състав отбелязва, отново без жалбоподателят да оспори това, че по-ранната марка има нормален присъщ отличителен характер (т. 78 от обжалваното решение).

85 Следователно в точки 91 и 92 от обжалваното решение апелативният състав правилно преценява, че с оглед на съдебната практика, припомнена в точка 83 по-горе, поне ниската степен на визуално сходство между обозначените с конфликтните марки стоки се компенсира от поне средната степен на визуално сходство и поне средната, дори висока степен на фонетично сходство между конфликтните знаци, като въз основа на това стига до извода, че е напълно мислимо потребителите да свържат споменатите знаци и да ги възприемат като подмарки на едно и също предприятие и че следователно съществува вероятност от объркване (вж. в този смисъл решение от 28 септември 2010 г., Market Watch/СХВП — Ares Trading (Seroslim), T-201/08, непубликувано, EU:T:2010:408, т. 49).

86 От съображения за изчерпателност следва да се отбележи, че дори апелативният състав да не беше коригирал валидно обжалваното решение, твърдението за нарушение относно заличената с решението за коригиране точка 80 щеше да бъде отхвърлено.

87 Следва да се припомни, че съгласно това твърдение на жалбоподателя за нарушение апелативният състав неправилно приел в точка 80 от обжалваното решение, че разглежданите стоки са идентични, въпреки че в редица предходни точки (т. 6, 31, 36 и 38 от обжалваното решение) констатирал поне ниска степен на сходство на споменатите стоки. Тази грешка била съществена и опорочавала целия анализ относно вероятността от объркване, тъй като, за да се избегне вероятност от объркване, констатираната идентичност на стоките предполагала съществена разлика между знаците.

88 Независимо обаче, че апелативният състав неправилно е заключил, че съществува идентичност на разглежданите стоки, макар от сравнението им да следва само ниска степен на сходство, един такъв погрешен извод не би могъл да опорочи анализа на вероятността от объркване. Всъщност от изложеното следва, че апелативният състав правилно приема, че съответните стоки са поне в ниска степен сходни (вж. т. 81 по-горе), като тази констатация за сходство на стоките валидно му позволява да заключи, че в случая съществува вероятност от объркване (вж. т. 85 по-горе).

89 Ето защо твърдението за нарушение на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент 2017/1001 трябва във всички случаи да се отхвърли, както следователно трябва да се отхвърли и единственото изложено от жалбоподателя основание.

90 С оглед на това жалбата по дело T-724/18 също трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

91 Член 134 от Процедурния правилник на Общия съд предвижда, че загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Съгласно член 135, параграф 1 от същия акт, когато справедливостта изисква това, Общият съд може да реши страна, която е загубила делото, да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, само част от съдебните разноски на другата страна и дори да не бъде осъдена да ги заплаща.

92 В случая всички искания на жалбоподателя са отхвърлени, като EUIPO и встъпилата страна са поискали той да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

93 Жалбоподателят обаче не би твърдял нарушение в точка 80 от обжалваното решение и не би изложил някои от доводите си за другите си твърдения за нарушение, както и не би подал жалба срещу решението за коригиране, ако апелативният състав беше формулирал по-ясно и пълно мотивите на обжалваното решение. При тези обстоятелства жалбоподателят и EUIPO следва да бъдат осъдени да понесат направените от тях съдебни разноски.

94 На основание член 138, параграф 3 от Процедурния правилник встъпилата страна следва да бъде осъдена да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Съединява дела T-724/18 и T-184/19 за целите на съдебното решение.

2) Отхвърля жалбите.

3) Осъжда Aurea Biolabs Pte Ltd, Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) и Avizel SA да понесат направените от тях съдебни разноски.

Gervasoni Frendo Martín y Pérez de Nanclares

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 28 май 2020 година.

Подписи